

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 1 października 2007 r. w sprawie T-27/07 U.S. Steel Košice, s.r.o. przeciwko Komisji;
- przekazanie sprawy do Sądu Pierwszej Instancji w celu wydania rozstrzygnięcia co do istoty;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania;

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie twierdzi, że podstawą odwołania są naruszenia prawa, których dopuścił się Sąd Pierwszej Instancji błędnie stosując zasady rządzące dopuszczalnością skargi oraz dokonując błędnej wykładni dyrektywy 2003/87⁽¹⁾, jak również wypaczając (pozbawiając) sensu zaskarżoną decyzję.

1. Sąd Pierwszej Instancji niesłusznie odmówił uznania, że zaskarżona decyzja odrzuca plan rządu słowackiego, przyznającego skarżącej określoną ilość uprawnień do emisji gazów cieplarnianych.
2. Sąd Pierwszej Instancji niesłusznie odmówił uznania, że zaskarżona decyzja nieuchronnie prowadzi do, i w istocie wyraźnie wymaga, zmniejszenia przydziału uprawnień wnoszącej odwołanie.
3. Sąd Pierwszej Instancji niesłusznie odmówił uznania podobieństwa w sferze proceduralnej zaskarżonej decyzji i pomocy państwa lub kontroli koncentracji.
 - podstawowe aspekty procedury określonej w art. 9 ust. 3 dyrektywy 2003/87 są podobne do pomocy państwa i kontroli koncentracji;
 - zaskarżona decyzja w rzeczywistości dokonuje oceny przydziału skarżącej z perspektywy pomocy państwa.
4. Sąd Pierwszej Instancji błędnie określił „swobodny zakres uznania” w zakresie „wykonania” zaskarżonej decyzji.

Reasumując skarżąca wnosząca odwołanie twierdzi, że zaskarżona decyzja, która odrzuca formalny plan przydziału uprawnień dotyczy jej bezpośrednio, ogranicza nieuchronnie przydział, który uzyskałaby na jej podstawie i w istocie wyraźnie wymaga zmniejszenia tego przydziału.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, str. 32).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kammarrätten i Stockholm (Szwecja) w dniu 21 stycznia 2008 r. — Migrationsverket przeciwko Edgar Petrosian, Nelli Petrosian, Svetlana Petrosian, David Petrosian, Maxime Petrosian

(Sprawa C-19/08)

(2008/C 64/43)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Kammarrätten i Stockholm (Szwecja)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Migrationsverket

Strona pozwana: Edgar Petrosian, Nelli Petrosian, Svetlana Petrosian, David Petrosian, Maxime Petrosian

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładni art. 20 ust. 1 lit. d) i art. 20 ust. 2 Rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiającego kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl, wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego (zwanego „Rozporządzeniem Dublińskim”) ⁽¹⁾ należy dokonać w ten sposób, że oznaczają one, iż odpowiedzialność za zbadanie wniosku o azyl przechodzi na państwo członkowskie, w którym wniosek został złożony, jeżeli przekazanie nie zostało dokonane w ciągu sześciu miesięcy od wydania tymczasowej decyzji o zawieszeniu przekazania i niezależnie od tego, kiedy została wydana ostateczna decyzja o tym czy przekazanie ma nastąpić?

⁽¹⁾ Dz.U. L 50, str. 1.